

ена катапулта. Но какво значеше всичко това, докато Венгрия и останалите големи господарства все още наричаха българите разбойници и узурпатори, които незаконно са присвоили чужди земи.

Само папата можеше да ги защити. Защото ~~за~~ старите книжа на Ватинана все още се пазеха писмата на Бориса до папа Адриан и от тях най-добре можеше да се установят правата на българите да възстановят миналото си велико господарство.

Потънал така в тежки мисли, Калоян не забеляза че Василий му дава знак да се приближи, за да целуне кръста. Чак когато царицата леко го дръпна за коженото рухо, той трепна, сякаш се събуди от сън и бавно се отправи към сребърния кръст, който блестеше в ръката на стареца. Целуна го ^{емиреко} ~~набожно~~, отдръпна се и отново се загуби в грижите си. Не беше само безпокойството за папата, което тормозеше мисълта му. И други беди ^{ис} ~~бяха надвеси~~ ^{на} или като едри буреносни облаци.

След като напразно се бе опитвал да победи Иванко ^{токо рил} със сила, императорът, изплашен от засилващия се непокорен българин, го бе ~~измамил~~ с хитрост. С лъстиви обещания за вечен мир, той го примамил в засада, хвърлил го в тъмница, а някои казваха дори, че Иванко бил убит.

Калоян не скърбеше за убиеца на брата си, но съжаляваше за храбрия си верен феодал. И после още едно. Сръбският княз се беше отказал от съюза си с България, бе оженил сина си за Евдокия – дъщерята на император Алексея и бе минал към Визанс. При това Венгрия също така подтикваше Сърбия към бран с българите... Малка надежда имаше ^{жердса} ~~само~~ (още) у ~~Хриза~~ и протостратора Камица. Но кой знаеше дали и те няма да изменят.

Ромеец беше Камица...

Преди няколко време Иванко бе взел в плен богатия про-